

# Dụ Đạo Công Thức

## Contents

|                                                                                                          |          |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Dụ Đạo Công Thức</b>                                                                                  | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Lời Tựa                                                                                     | 1        |
| 2. Chương 2: Công Thức Thứ Nhất – [chui Đầu Vào Lưới + Ổ Chung = Lâu Ngày Sinh Tình]                     | 2        |
| 3. Chương 3: Công Thức Thứ Hai – [phòng Bếp + Tạp Dề Gọi Cầm = Trò Chơi Bàn Ăn Tình Thú]                 | 4        |
| 4. Chương 4: Công Thức Thứ Ba – [trần Trồng Tập Kích + Phòng Tắm Nhỏ Hẹp = Trò Chơi Phòng Tắm Kích Tình] | 5        |
| 5. Chương 5: Công Thức Thứ Tư – [massage + Thanh Âm Ngân Nga = Tôi Không Ép Anh Chết]                    | 6        |
| 6. Chương 6: Công Thức Thứ Năm – [cồn + Giường = Say Rượu Loạn Tính]                                     | 9        |
| 7. Chương 7: Ông Thức Thứ Sáu – [xe Công Chặt Chội + Cặp Mông Kiều Diễm = Tàu Điện Sắc Lang]             | 10       |
| 8. Chương 8: Kết Thức                                                                                    | 12       |

## Dụ Đạo Công Thức

---

### Giới thiệu

Tạm dịch tiêu đề: Công thức dụ hoặc Thể loại: Đam mỹ, đoản văn nhiều chương, hiện đại, băng sơn công x dụ thụ, hài, a

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-dao-cong-thuc>*

### 1. Chương 1: Lời Tựa

Dụ thụ không phải cứ muốn làm là có thể làm được.

Nếu băng sơn biến thành sói, cúc hoa cũng muốn vấy vùng.

Dụ thụ không phải cứ muốn làm là có thể làm được.

Bị buộc thật chặt.

Không thể phóng thích.

Nước mắt lưng tròng.

Dụ thụ không phải cứ muốn làm là có thể làm được.

Châm ngòi dục vọng.

Xoay người phóng đăng.

Thở gấp \*\*\* đăng.

[Vô phương không thể nghĩ ra nổi tên cho hai nhân vật chính trong truyện này.]

Dụ thụ tiên sinh trời sinh có tư chất rất tốt, ngày thường luôn mang một khuôn mặt rất kiều mị, lông mi cong dài, ánh mắt đặc biệt câu nhân, hai viên trân châu đen nhánh khảm trong hốc mắt trong veo như nước, một năm bốn mùa đôi môi không bao giờ lộ da, lúc nào cũng duy trì trạng thái ướt át phần nộn, hơn nữa còn mang một làn da trắng hồng khiến mọi mình tinh đều phải ghen tị, da thịt không hề có chút vết nào bao bọc lấy thân hình mềm mại, không có một nam nhân nào có thể chống cự lại mị lực của dụ thụ tiên sinh.

Chính là dụ thụ tiên sinh đang rất buồn rầu.

Vòng nhân sinh luân chuyển thật sự rất loạn, cậu không nghĩ mình có thể tùy tiện tìm đại một nơi thích hợp để dựa dẫm, nhưng dưới gầm trời đầy cây cỏ này cậu biết tìm ai đây. (1)

Đúng vậy, dụ thụ tiên sinh hiện đang buồn rầu về đại sự nhân sinh của mình – tìm đối tượng kết giao.

Cậu muốn tìm một người đẹp trai có năng lực bảo hộ mình, vóc người lại đẹp tính cách lại tốt, năng lực phía dưới cũng phải hoàn hảo, hòa hợp cả đời với cậu.

Dụ thụ tiên sinh chính là một tiểu nam sinh ngây thơ như vậy.

Lại nói, gần đây dụ thụ tiên sinh có một mục tiêu rất tốt, chính là băng sơn tiên sinh ở lầu trên cùng nhà trọ với cậu.

Băng sơn tiên sinh là con rùa biển (2), cho nên dụ thụ tiên sinh cũng chỉ gần đây mới phát hiện ra một người cực kì đẹp trai ra ra vào vào khu nhà trọ của mình.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy băng sơn tiên sinh, dụ thụ tiên sinh bỗng nhiên ngây người!

Kia ánh mắt thâm trầm, sống mũi cao ngất, đôi môi khêu gợi, kia khí chất, kia dáng người, kia khí lực...

Dụ thụ tiên sinh cứ như vậy mà bị mê hoặc, nhất là ở biểu tình băng quan lạnh lùng của băng sơn tiên sinh.

Dụ thụ tiên sinh nuôi chí muốn dụ dỗ băng sơn tiên sinh sớm có ngày đẻ mình ra, nội tâm cậu mừng thầm: Mẫu người lãng mạn của cậu rốt cục cũng xuất hiện rồi đây sao!

\*Chú thích:

(1) Nguyên văn từ QT là “Thiên nhai phương thảo”, nguyên gốc sẽ là “Thiên nhai hà xử vô phương thảo”, có nghĩa dưới gầm trời chỗ nào chẳng có cây cỏ, ý nói đất trời này thiếu gì người để yêu ý.

(2) Rùa biển: mình không có bản raw tiếng Trung, chỉ có bản QT, mà trong đó ghi là ‘rùa biển’ sẵn cho nên mình nghĩ ý câu này chỉ băng sơn tiên sinh là kẻ chỉ biết ru rú trong nhà. Nhưng bạn Op (comment ở dưới bài) có sửa lại đây là chỉ những người mới đi du học về. Mình bổ sung thêm vào đây để các bạn tham khảo nhé.

\*Những từ nằm trong [] đều là của tác giả nha, mình không bao giờ chen ngang lời của mình vào giữa văn bản hết (^\_^)

## 2. Chương 2: Công Thức Thứ Nhất – [chui Đầu Vào Lưới + Ở Chung = Lâu Ngày Sinh Tình]

Phát hiện ra mục tiêu, dụ thụ tiên sinh quyết định chính thức bắt đầu hành động.

Bước đầu tiên của cậu chính là, tiếp cận băng sơn tiên sinh!

Cứ theo chào hỏi thông thường mà bắt đầu.

Âm thầm quan sát vài ngày, liệt ra thời gian biểu của băng sơn tiên sinh, sau đó mỗi buổi sáng đều đứng ở cửa chờ hần xuất hiện, nhìn hần chậm rãi bước tới giả bộ ngây ngô, lễ phép chào buổi sáng, bước ra khỏi cửa, thuận tiện nhìn băng sơn tiên sinh từ đầu đến chân.

Càng nhìn càng thấy thuận mắt, như thế nào có thể hợp khẩu vị của mình như vậy!

Vì thế mà dụ thụ tiên sinh mỗi ngày đều đỏ mặt, nói với băng sơn tiên sinh ba chữ “hẹn gặp lại” rồi thẹn thùng ngồi lên phương tiện giao thông công cộng, mà băng sơn tiên sinh thì ngay tại tầm mắt của cậu chậm rãi biến mất, ngồi lên xe riêng phóng đi.

Sau một tuần, dụ thụ tiên sinh có vẻ có được một chút thu hoạch, bọn họ giờ đã biết tên của đối phương, thỉnh thoảng cậu cũng có cùng băng sơn tiên sinh cười cười trao đổi vài câu, không còn buổi sáng chỉ nói mỗi hai câu “tốt lành” và “hẹn gặp lại” hỏi thăm ân cần nữa, và trọng yếu hơn là, cậu phát hiện ra băng sơn tiên sinh hiện đang sống một mình!

Đẹp trai, bề ngoài tựa như kẻ có tiền, lại lễ phép, khí chất phi phàm, người đàn ông như vậy mà vẫn sống một mình, dụ thụ tiên sinh có 80% tin tưởng rằng hẳn nhất định là gay!

Cho nên dụ thụ tiên sinh bắt đầu kế hoạch dụ dỗ thứ hai – đột nhập vào nhà!

Hạ quyết tâm, vào một ngày cuối tuần ngập tràn ánh nắng tươi sáng, dụ thụ tiên sinh bắt đầu ngò xồm trong toilet, vất vả vụng về chọt qua chém lại vòi nước nhà mình. Một lúc sau, dụ thụ tiên sinh đầu đầy mồ hôi, cũng may công phu không phụ lòng người, rốt cục cũng có kết quả, nước tựa như suối mà phun trào, qua không bao lâu thì toàn bộ phòng đều tựa như đang trong cơn đại hồng thủy. Vì thời gian eo hẹp không thể dọn dẹp kịp, dụ thụ tiên sinh đành phải đau lòng nhìn các thứ đồ gia dụng quý giá của mình đắm ở trong nước, ngay cả máy pha cà phê, máy đánh chữ, máy tính cũng không có cơ may thoát khỏi kiếp nạn...

Sau khi hết thấy đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, dụ thụ tiên sinh nhìn xuống áo sơ mi ướt nhẹp nước của mình giờ đã trở nên trong suốt, hai hạt châu nhũ đầu hồng nhạt ở trước ngực như ẩn như hiện đằng sau lớp áo sơ mi, tựa như vô ý mà lộ ra hương vị \*\*\* mị, làm cho dụ thụ tiên sinh thực vừa lòng.

Tốt, cứ như vậy mà đi gặp băng sơn tiên sinh thôi!

Dụ thụ tiên sinh có chút chờ mong băng sơn tiên sinh bề ngoài cấm dục kia sẽ động tâm, nhìn mình ướt sũng như vậy sẽ nhịn không được thú tính, sau đó sẽ trực tiếp đè mình ra!

Dụ thụ tiên sinh chỉ là tưởng tượng một chút đến cảnh tượng kia mà trong lòng đã lập tức nhộn nhạo.

Ôm tâm trạng vui vẻ, dụ thụ tiên sinh đứng ngoài cửa phòng băng sơn tiên sinh, hồi hộp bấm chuông.

Tiếng chuông cửa thanh thúy vang lên, chủ nhân đang ở trong phòng lập tức chạy ra mở cửa.

Băng sơn tiên sinh nhìn thấy bên ngoài là một thiếu niên mặc áo sơ mi màu trắng, chính là quần áo thiếu niên đều ướt đầm tới mức trong suốt, mỹ cảnh tươi đẹp bên trong đều như mơ hồ mà nhảy vào trong mắt, nút áo trước ngực còn không có cài, cổ áo tùy tiện mở rộng, lộ ra xương quai xanh kéo dài từ cổ áo bên này cho tới khi biến mất ở cổ áo bên kia. Tiểu châu lấp ló dưới lớp áo trong suốt, tóc mái bị nước làm ướt nhẹp nghịch ngợm dính vào trên trán, thoạt nhìn có chút chật vật.

Đây không phải là tiểu thiếu niên có diện mạo xinh đẹp vẫn hay gặp được vào mỗi buổi sáng hay sao?

Thiếu niên lúc này đưa ánh mắt vô tội nhìn băng sơn tiên sinh, tựa như nai con Bambi, thuần khiết mà bất lực.

Băng sơn tiên sinh nhiều năm mang bộ mặt than rớt cục cũng xuất hiện một tia biểu tình nhỏ bé gọi là “kinh ngạc”.

“Cậu làm sao vậy?”

Đương nhiên trong câu hỏi đó bao hàm cả hai ý hỏi cậu làm sao lại đứng ở chỗ này và cậu như thế nào lại biến thành như thế, chỉ là khả năng biểu đạt của băng sơn tiên sinh không tốt cho lắm, đến cuối cùng liên tục giản thành bốn chữ.

Bất quá đối với dụ thụ tiên sinh mà nói, chỉ cần băng sơn tiên sinh không có không nhìn đến cậu là đã tốt lắm rồi!

“Tôi... Vòi nước trong nhà bị hỏng... Tạm thời không thể ở được. Tôi, tôi không biết phải làm sao bây giờ, không còn chỗ để ở...” Dụ thụ tiên sinh cắn cắn môi, bày ra bộ dạng đáng thương khổ sở, không còn nơi để đi.

Kết quả là, không ngoài dự đoán của dụ thụ tiên sinh, băng sơn tiên sinh hảo tâm cho cậu ở tạm trong nhà, chính là cậu vẫn có điểm tiếc hận: Băng sơn tiên sinh bề ngoài cấm dục, trong tâm cũng là cấm dục, đối với tiểu động vật có bộ dáng đáng thương như cậu mà một chút phản ứng cũng không có.

Thực tại này gây ra đả kích không nhỏ đến danh hiệu “vạn người mê, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi” của dụ thụ tiên sinh.

Bất quá nếu đã cùng sống chung dưới một mái nhà, đây là cơ hội vô cùng hiếm có! Rồi sẽ nảy sinh cái gọi là “lâu ngày sinh tình” thôi! Tôi cũng không tin anh có thể chịu đựng được mà không dè tôi ra!

### 3. Chương 3: Công Thức Thứ Hai – [phòng Bếp + Tạp Dề Gọi Cầm = Trò Chơi Bàn Ăn Tình Thú]

Dụ thụ tiên sinh tuy rằng là kẻ lừa giỡn không biết điểm dừng, dùng thủ đoạn để được chuyển vào ở trong nhà băng sơn tiên sinh, nhưng cậu cũng không phải kẻ không biết xấu hổ đến ăn ở ngang xương mà không trả tiền.

“Trong khoảng thời gian này xin quý rầy...” Dụ thụ tiên sinh nhỏ nhẹ nói.

“Không có việc gì.”

“Tôi sẽ phụ trả tiền thuê nhà, tôi còn biết nấu ăn, có thể mỗi ngày đều nấu cơm cho anh! Còn có thể quét tước phòng nữa!” Dụ thụ tiên sinh nghẹn đến đỏ mặt, cực lực tăng bốc chính mình.

“Không cần.”

“Như thế nào có thể, chuyện này là đương nhiên a!”

Dụ thụ tiên sinh bô bô nói lớn, băng sơn tiên sinh bắt đắc dĩ đành phải nghe theo lời cậu.

Dụ thụ tiên sinh cảm thán băng sơn tiên sinh khoan dung thiện lương, nội tâm càng thêm kiên định muốn hấn đả ngã chính mình càng sớm càng tốt.

Trong đầu bỗng hiện lên rất nhiều thủ đoạn kiêu mị, dụ thụ tiên sinh liên tưởng một chút, chọn lấy một thủ đoạn nho nhỏ.

Liền quyết định vậy đi!

Một buổi sáng đẹp trời, băng sơn tiên sinh từ trên giường thức dậy, dụi dụi đôi mắt, đột nhiên nghe thấy từ phòng bếp truyền đến một loạt tiếng vang nho nhỏ.

Băng sơn tiên sinh thất kinh, nhưng cẩn thận nhớ lại hôm qua có hàng xóm từ dưới lầu chuyển lên ở cùng, vì thế thần sắc từ từ khôi phục về vẻ bình tĩnh vốn có.

Lén lút đi đến phòng bếp, quả nhiên trông thấy dụ thụ tiên sinh đang rất nhập tâm mà chuẩn bị bữa sáng, trong chảo là trứng ốp lết đang sôi lách tách. Thiếu niên cầm chảo lên, mắt không chớp nhìn chăm chăm trứng ở trong chảo, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Bất quá thứ đầu tiên đập vào mắt băng sơn tiên sinh tuyệt đối không phải là vẻ mặt của dụ thụ tiên sinh, mà chính là đôi chân dài phần nộn trắng nõn chói lọi của cậu, so với bất kì nữ nhân hay nam nhân nào hắn từng gặp qua đều phi thường xinh đẹp. Không phải gầy giống như hai cây sào trúc dùng để phơi đồ, trên đùi thoát nhìn vẫn có chút thịt, nhưng lượng vừa đủ, không hề mang đến cho người ta cảm giác khó chịu. Màu sắc lại trắng nõn làm cho người ta muốn cắn một phát, lưu lại hồng ấn \*\*\*.

Băng sơn tiên sinh bị suy nghĩ trong đầu mình dọa đến kích động, vội ho một tiếng, tiếng vang làm cho người ở trong bếp kinh ngạc đến nhảy dựng.

Dụ thụ tiên sinh tay cầm chảo không chắc, thiếu chút nữa làm rơi, hoàn hảo người ở đằng sau nhanh tay, lập tức chạy lại đỡ lấy.

Cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy hông của người kia, khoảng cách giữa hai thân thể lập tức được thu gọn rất nhiều, cơ hồ là muốn dán lại với nhau, làm cho hô hấp của dụ thụ tiên sinh bỗng dưng dồn dập tăng lên.

Cậu hôm nay cố ý mặc cái tạp dề màu xanh ngọc ưa thích nhất, ở bên dưới mặc một cái quần lót ngắn ngắn như ẩn như hiện đằng sau lớp tạp dề, như vậy có thể đem cặp đùi tuyết trắng mê người kia của mình toàn bộ hiển hiện trong mắt nam nhân trước mặt, mà tạp dề lại là đạo cụ thôi thúc \*\*\* hữu hiệu nhất, nửa kín nửa hở cứ phải gọi là dụ hoặc!

Dụ thụ tiên sinh có sự tự tin tuyệt đối ở đôi chân của mình, cậu còn đoán rằng có phải hay không mưu kế đã thực hiện được? Cố gắng khắc chế sự hưng phấn trong người, cậu tưởng tượng bằng sơn tiên sinh đem mình đặt lên bàn cơm, cởi quần áo ở dưới tạp dề ra, đem tạp dề kéo đến trên ngực, dùng tương ăn salad trắng ngà quệt lên người mình rồi dùng đầu lưỡi từ từ liếm sạch sẽ, sau đó tách đùi mình ra, từ trong tủ lạnh lấy ra một trái ớt đỏ nhét vào trong hoa cúc nhỏ đang thèm khát, cười tà nói: “Cái miệng nhỏ nhắn ở phía dưới này của cậu đang rất đói bụng, mở ra khép lại cầu xin tôi cho nó ăn, cậu nói nên ăn cái gì mới tốt đây?”

Chính mình lại thẹn thùng \*\*\* đang trả lời: “Muốn ăn thịt heo bống của anh.”

Sau đó là một loạt những pha hành động kích thích đến mất hồn!

Dụ thụ tiên sinh nghĩ tới đây máu mũi đều muốn chảy ra, trong lòng không ngừng niệm chú “Mau tới ăn luôn tôi, đi mau tới ăn luôn tôi đi!”

Đừng trách cậu đói khát, chỉ là đã rất lâu rồi cậu chưa được thể nghiệm qua cảm giác làm tình, ý chí bây giờ mới bắt đầu kiên định.

Bằng sơn tiên sinh đứng ở phía sau cẩn thận đỡ lấy dụ thụ tiên sinh đang nằm trong vòng tay mình, thân thể chậm rãi dời đến vị trí cũ, rồi xoay người đi đến phòng của dụ thụ tiên sinh, nửa phút trôi qua, bằng sơn tiên sinh quay lại, cầm trong tay một cái quần dài đưa cho dụ thụ tiên sinh.

“Trời còn chưa vào hạ, cẩn thận cảm lạnh.”

Tuy rằng là lời nói mang ý quan tâm, nhưng dụ thụ tiên sinh một chút cao hứng cũng không có.

Tôi tuyệt đối không lạnh!!! Cái tên bằng giá này!!! Làm sao một chút cảm giác cũng không có vậy!!!

Dụ thụ tiên sinh vẻ mặt thất bại, không tình nguyện cầm lấy quần dài mặc vào.

Biểu tình cứng ngắc trên mặt bằng sơn tiên sinh lúc này mới dần dần khôi phục lại bộ mặt than như thường ngày.

Dụ thụ tiên sinh mang một bụng ai oán xen lẫn ủy khuất tỏ vẻ: Phải không ngừng cố gắng!

Bất quá, cậu đã vô tình bỏ lỡ biểu tình vội vàng pha chút hoảng hốt thoáng hiện lên trên khuôn mặt của bằng sơn tiên sinh.

#### **4. Chương 4: Công Thức Thứ Ba – [trần Trường Tập Kích + Phòng Tắm Nhỏ Hẹp = Trò Chơi Phòng Tắm Kích Tình]**

Trò chơi phòng bếp không đạt được thành công như mong đợi, dụ thụ tiên sinh bắt đầu nghĩ tới kế hoạch cửa sổ tiếp theo.

Một tuần trôi qua, dụ thụ tiên sinh quyết định bắt đầu hành động!

Như thường lệ, sau khi hai người ăn xong cơm chiều và dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, dụ thụ tiên sinh sẽ đi tắm rửa. Hôm nay chính là ngày để cậu triển khai kế hoạch, cậu đem quần áo ngủ gợi cảm đã được chọn lựa tỉ mỉ cùng với quần lót bướm bướm ra chuẩn bị chỉnh tề, vô cùng tự nhiên mà “để quên” ở trên giường của mình, sau đó nhón nhạo nhảy nhót vào phòng tắm.

Dụ thụ tiên sinh đứng dưới vòi sen, nhắm mắt tưởng tượng lát nữa bằng sơn tiên sinh sẽ có phản ứng như thế nào.

Có thể hay không đối với thân thể trần truồng của cậu nhìn không rời mắt? Sau đó sẽ kiểm chế không nổi mà nhảy phốc vào, đem cậu đặt lên tường gạch men sứ lạnh như băng, đôi tay ấm áp sẽ ôn nhu vuốt ve

thân thể cậu từ trên xuống dưới, sau đó thô bạo mà mở ra cặp mông cánh hoa, lộ ra hoa cúc nhỏ hồng nhạt đói khát, một phát nhập động.

Nhũ đầu dán trên gạch men sứ, sau lưng lại từng chút từng chút một ma sát va chạm làm cho thân thể đạt khoái cảm, da thịt bị nước làm cho ướt nhẹp, chạm vào lại càng tăng cảm giác sắc tình. Toàn bộ phòng tắm tràn ngập tiếng dòng nước xôn xao ào ào, chốc chốc lại còn vang lên những âm thanh da thịt va chạm hài hòa, dịch thể hỗn tạp lộ ra mùi hương \*\*\* mị.

Não bộ của dụ thụ tiên sinh có chút hưng phấn, cậu lấy tay vỗ vỗ tiểu tiểu thụ đang khê nâng đầu, cảnh cáo nó nhanh cúi đầu xuống.

Mọi thứ đều ổn rồi!

Cảm giác tắm rửa đã sạch sẽ, dụ thụ tiên sinh lấy khăn mặt vẩy quanh thất lưng, đem cửa phòng tắm mở ra một chút, thò mặt ra hô to với băng sơn tiên sinh: “Cái kia... Quần áo của tôi để quên ở trong phòng ngủ rồi, có thể giúp tôi cầm vào không...”

Đúng như cậu suy nghĩ, chỉ chốc lát sau băng sơn tiên sinh đã đem quần áo cậu để ở trên giường đưa đến trong phòng tắm, cậu mở rộng cửa, đem thân thể trơn bóng lung linh như ngọc của mình lộ ra toàn bộ trước mắt người kia.

Băng sơn tiên sinh bị thiếu niên trần truồng trước mắt làm cho kinh diễm. Hắn không biết đàn ông con trai cũng có thể có dáng người mê hoặc như vậy, thân thể không hề che đậy, hắn không kịp phòng thủ mà bị hình ảnh đánh thẳng vào trong đầu, ánh mắt thiếu niên bị hơi nước làm cho mê ly, hai má thiếu niên đều như nhau hồng hồng phấn phấn, môi thiếu niên đỏ mọng, trước ngực thiếu niên là hai đóa thù du màu đỏ, thất lưng thiếu niên mảnh khảnh, mông thiếu niên kiều diễm mượt mà, thậm chí ở trên người thiếu niên có một viên tiểu châu ngịch ngợm chưa được lau khô mà ẩm ướt, tựa như bức ảnh đặc tả, từng bộ phận một cứ như vậy mà được phóng đại lên, cuối cùng lùi dần thành toàn cảnh, trong phòng tắm vậy mà lại có một hình ảnh vô cùng kích thích thị giác, đánh sâu vào mọi giác quan.

Băng sơn tiên sinh bắt đầu mất bình tĩnh.

Vì sao nhìn một người con trai cũng giống như mình thôi mà tim hắn lại đập nhanh đến vậy?!

Trong lòng giống như có cái gì đó xôn xao...

Băng sơn tiên sinh cố gắng kiềm chế cảm giác kỳ quái, đem quần áo đặt vào tay dụ thụ tiên sinh rồi ngay lập tức đóng cửa lại bỏ chạy.

Không tốt chút nào, hắn sợ nhìn càng nhiều thì cảm giác kỳ quái trong hắn lại càng tăng thêm.

Nhưng dụ thụ tiên sinh đáng thương cũng đang trong trạng thái hoàn toàn không hiểu gì, cậu chỉ biết là: Mình lại thất bại.

Nhìn trong gương, hai hàng lông mi thanh tú đều đã rũ xuống trên khuôn mặt méo như mướp đắng, dụ thụ tiên sinh thì thảo luận lắm lắm: “Mình thật sự không có tí mị lực nào sao?”

May mắn thay dụ thụ tiên sinh là loại người càng bị áp chế thì lại càng hăng hái, cậu lập tức hít sâu cổ vũ chính mình: Không có vấn đề gì, cơ hội vẫn còn nhiều lắm!

## 5. Chương 5: Công Thức Thứ Tư – [massage + Thanh Âm Ngân Nga = Tôi Không Ép Anh Chết]

Có kinh nghiệm hai lần thất bại, dụ thụ tiên sinh bắt đầu hoài nghi phải chăng 80% tự tin của mình có chút vấn đề.

Hắn vẫn cứ như vậy, khối băng này tại sao một chút phản ứng cũng không có!

Dụ thụ tiên sinh bắt đầu lén lút thử.

“Hôm nay tôi có đọc một bài báo nói về vấn đề đồng tính luyến ái, anh có ý kiến gì về đồng tính luyến ái không?”

Băng sơn tiên sinh trầm tư một lát rồi trả lời: “Không phản cảm.”

Dụ thụ tiên sinh nghe xong âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không phản cảm tức là có khả năng chấp nhận! Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, như vậy xem ra băng sơn tiên sinh là thẳng nam rồi?!

Trong lòng dụ thụ tiên sinh căng thẳng, lại hỏi: “Hỏi anh thêm một vấn đề ~ Anh thích loại phụ nữ như thế nào?”

Băng sơn tiên sinh nhú mày, giống như đang cố gắng suy nghĩ, lát sau hắn nói: “Không thích loại quá hơn người.”

Ngụ ý là hắn cũng chẳng biết mình thích cái loại gì.

Dụ thụ tiên sinh không biết mình nên cao hứng hay ưu sầu thì tốt, cậu cao hứng nghĩ rằng mình có thể sẽ là mối tình đầu của băng sơn tiên sinh, nhưng lại ưu sầu vì cậu căn bản không biết phải làm thế nào để đem khối băng này biến thành của mình.

Sau hai lần thất bại đó, dụ thụ tiên sinh không khỏi lên mạng tra cứu một ít thông tin, cậu tìm những bài viết chỉ dẫn của các dụ thụ, đọc kĩ lưỡng từ trên xuống dưới, cẩn thận nghiên cứu, cân nhắc tới lui, thật sự chuyên tâm, rốt cục chọn ra ba cách có thể sẽ mang tới hiệu quả.

Cậu có đọc một bài viết nói về chuyện massage, tiểu thụ cố ý nói mình bị đau xương sống thắt lưng, đòi tiểu công giúp mình massage, trong lúc được massage thỉnh thoảng cố ý phát ra thanh âm hừ hừ làm cho dục hỏa của tiểu công bị châm lên, sau đó hai người liền quần lấy nhau, bất quá kết cục là tiểu thụ vốn không bị đau xương sống thắt lưng, trải qua một hồi bị ép buộc vận động kịch liệt liền bị đau xương sống thắt lưng thật.

Dụ thụ tiên sinh không khỏi đem bản thân gán vào cái hình ảnh kia, chính mình thực hưởng thụ ghé vào trên giường, phát ra thanh âm ngân nga thoải mái, người ngồi ở trên lưng không chịu được câu dẫn, ngay lập tức túm lấy quần của mình lột xuống, đối với cặp mông trắng nõn bóng loáng của mình vừa đánh lại vừa xoa, giọng khàn khàn hỏi: “Kêu ra tiếng như vậy, tôi xem kỳ thật cậu là muốn tôi massage ở nơi này phải không —”

Nói xong liền bắt đầu lấy ngón tay mở ra tiểu cúc hoa của mình.

“A, phải, nơi này muốn bị massage... A... Ha... Ân...”

“Nói, muốn bị cái gì massage?”

“Thịt bồng, muốn thịt heo bồng của anh massage bên trong...”

Sau đó một loạt âm thanh to nhỏ ba ba cách cách vang lên!

Dụ thụ tiên sinh đặt kì vọng thật lớn vào bài viết này!

Vì thế ba ngày sau cậu liền hành động!

Hôm nay hai người ngồi trước TV xem truyền hình trực tiếp trận đấu bóng giữa Manchester United và Real Madrid.

“Xem đá bóng như vậy không vui, chúng ta đánh cược đi!”

“Tùy cậu.”

“Chúng ta cược thắng thua, người thua sẽ phải đáp ứng một yêu cầu của người thắng có được không! ~”

“Tùy cậu.”

“Vậy anh muốn cược đội nào thắng?”

“Manchester United.”

“Không nên không nên, tôi muốn cược Manchester United, anh cược Real Madrid đi.”

“....”

Suốt trận đấu băng sơn tiên sinh chỉ im lặng nhìn, còn dụ thụ tiên sinh hết dặm chân lại hò hét, sau đó còn phần khích ở trên sofa nhảy dựng, lò xo đều bị cậu đạp đến kêu răng rắc.

Tới khi trận đấu kết thúc, dụ thụ tiên sinh đặc biệt kích động, dê nhỏ trong lòng đã sớm rít gào: Quả thực là trời cũng giúp mình!

“Haha anh thua, anh phải đáp ứng một yêu cầu của tôi ~”

“Yêu cầu gì?”

“Giúp tôi massage ~”

Dụ thụ tiên sinh cười, lộ ra hai cái răng nho nhỏ và hai lúm đồng tiền nhàn nhạt.

“Nga...”

Trong lòng phần khích hoan hô, dụ thụ tiên sinh gấp gáp phần khởi lựa ra một lọ dầu thơm mà mình thích nhất, gọi băng sơn tiên sinh vào phòng, cởi áo nằm sấp lên giường, đường hông cong mê người liền lộ ra triệt để.

Cách băng sơn tiên sinh massage vô cùng thoải mái hết như trong tưởng tượng của cậu, nhẹ nhàng ấn ấn xoa xoa ở thắt lưng, xương cốt cũng đỡ mỏi, chỉ biết dùng mũi và miệng phát ra thanh âm hừ hừ hưởng thụ.

“A, ở đó... Ân... A... Thật thoải mái... Chính là chỗ đó... A... Ân... Lại chỗ đó... Dùng sức... Ân... Nga...”

Như vô tình mà phát ra tiếng kêu hỗn loạn và âm thanh thổ dốc mỏng manh tựa như khúc ca động lòng người truyền thẳng vào đầu băng sơn tiên sinh. Âm thanh ngọt ngào dễ nghe kia giống như có ma lực làm cho máu nóng toàn thân người ta dâng lên, tựa như sắp sôi trào.

Băng sơn tiên sinh không thể khống chế, lấy tay không ngừng vuốt ve thắt lưng của cơ thể bóng loáng ở bên dưới, giống như vuốt ve một khối ngọc bích vô giá, xúc cảm làm người ta không thể rời tay.

Thật muốn làm cho người này kêu càng nhiều, càng vang...

Còn muốn càng nhiều càng nhiều...

Đồng hồ treo tường ở phòng khách vang lên, nhắc nhở đêm khuya đã đến, đồng thời làm cho ý nghĩ của băng sơn tiên sinh lập tức tỉnh táo lại.

Vỗ vỗ dụ thụ tiên sinh mấy cái, hần bỏ lại một câu: “Tốt rồi, ngủ đi.” Rồi ngay lập tức hoảng sợ bỏ về phòng mình.

Vừa rồi sao lại có suy nghĩ như vậy...

Thật sự quá nguy hiểm.

Bên này băng sơn tiên sinh cố gắng xua tan tà niệm trong đầu mình, bên kia dụ thụ tiên sinh đang nằm sấp ở trên giường lại bị tổn thương nặng.

Lại không thành công!

Như thế nào không giống như trong bài viết gì hết!

Như thế nào ngu ngốc giống khúc gỗ như vậy?

Người này nói là băng lãnh, còn không bằng gọi là khúc gỗ mục đi!

Vì thuộc tính của anh mà tôi quá sức khổ sở, làm sao chịu nổi nha!!!

Dụ thụ tiên sinh cảm thấy chính mình nhanh chuyển tên thành tặc mao tiên sinh. (1)

Đến tột cùng phải làm thế nào mới có thể làm cho băng sơn có cảm giác với mình đây?!!

Sầu đến mức bạc cả tóc mắt, đầu gỗ!

Cách mạng chưa thành công, đồng chí phải cố gắng lên!



Dụ thụ tiên sinh chỉ có thể chua xót mà tự an ủi khích lệ mình như vậy, kế hoạch tiếp theo tiến lên.

\*Chú thích:

(1) Tạc mao: ý chỉ những người hay nổi điên lên khi bị trêu chọc.

## 6. Chương 6: Công Thức Thứ Năm – [cồn + Giường = Say Rượu Loạn Tính]

Dụ thụ tiên sinh lần này quyết định sử dụng phương pháp thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết – Say rượu loạn tính.

Dụ thụ tiên sinh cực kỳ tin tưởng vào tửu lượng của mình, những năm qua ở bên ngoài tìm kiếm người yêu đã vào không ít quán bar, để phòng ngừa tình huống người khác thừa dịp mình uống rượu say mơ màng mà lừa dẫn lên giường, dụ thụ tiên sinh đã phải tự huấn luyện qua, vì vậy mà giờ đã luyện đến năng lực ngàn chén không say.

Cậu lần này dự định sẽ chuốc say bằng sơn tiên sinh, thừa lúc say rượu ý loạn tình mê mà đẩy người ta lên giường. Cậu có thể tùy ý cười lên bụng bằng sơn tiên sinh mà cuồng loạn vụn vụn, đóng đưa thân thể mê người, tự mình nắm giữ tiết tấu, cao thấp cao thấp, làm cho cúc hoa bị khuếch trương đến cực hạn, chạm vào nơi sâu nhất.

Ngẫm lại cũng thấy rất hưng phấn! Làm cho huyết mạch trong người sôi sục

~Một tuần trôi qua, vừa đúng sinh nhật của dụ thụ tiên sinh, lấy cớ đi chúc mừng sinh nhật, dụ thụ tiên sinh kéo bằng sơn tiên sinh đi quán bar.

Tại nơi âm nhạc vô cùng sống động, dụ thụ tiên sinh khoái trá gờ ly rượu lên, cười khê trềng mắt nhìn, cánh tay tùy ý mà khoác lên vai bằng sơn tiên sinh nói: “Tối nay chúng ta không say không về!”

Hai ly rượu chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe.

Âm nhạc trong quán bar cứ liên tục thay đổi, ngọn đèn ấm áp lần lượt phủ lên từng người một, từng đôi từng đôi bước ra, rồi lại từng đôi từng đôi bước vào, bầu không khí cực kỳ ái muội bao trùm quán bar làm cho nhân tâm xao động.

Dụ thụ tiên sinh không biết là đã uống đến ly thứ mấy rồi.

Bằng sơn tiên sinh uống rất chậm, hé miệng nhấp từng ngụm nhỏ, giống như đang tỉnh té mà thưởng thức. Đến khi được dụ thụ tiên sinh cổ vũ mới mở to miệng uống nhiều hơn, chất cồn kích thích cổ họng làm cho hần hơi khó chịu mà nhũn nhũn. Nhìn thiếu niên bên cạnh cứ từng ly từng ly một uống cạn, bằng sơn tiên sinh hiểu rõ: Xem ra cậu ta nhất định không say không về rồi.

Dụ thụ tiên sinh thấy người đàn ông bên cạnh uống quá chậm, nóng nảy muốn uống rượu vào để bình tĩnh hơn, kết quả càng uống cơ thể càng khô nóng, cuối cùng không cẩn thận mà quá chén.

Đây là tình huống dụ thụ tiên sinh chưa từng nghĩ tới, cậu thể nhưng lại say!

Là hậu quả của việc thời gian dài không rèn luyện đây sao? Thật muốn khóc mà, dụ thụ tiên sinh hỗn loạn suy nghĩ.

Bằng sơn tiên sinh đành phải ôm người nằm bất tỉnh nhân sự trên quầy bar về nhà, đặt lên trên giường, dùng khăn mặt nóng lau thân thể cho cậu rồi giúp cậu thay quần áo ngủ thoải mái.

“Đừng... Đừng làm, nóng...”

Người ở trên giường vẫy vẫy tay, quệt lấy miệng ồn ào bất mãn, lời lẽ có chút không rõ ràng.

Bằng sơn tiên sinh đành bất đắc dĩ mà ngừng thay quần áo, để cho dụ thụ tiên không an phận mà vụn vụn mình.

“Lạnh quá... Thật thoải mái...”

Chỉ thấy dụ thụ tiên sinh đang ôm lấy cánh tay mình đặt lên ngực phẳng vuốt qua vuốt lại, da thịt lạnh lẽo tiếp xúc với da thịt cực nóng, tựa như thủy hỏa giao hòa làm cho người ta cảm thấy hưng phấn ngoài ý muốn.

Dụ thụ tiên sinh sau khi uống rượu lại trở thành người đặc biệt im lặng như thế này, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, lẳng lặng chui vào lòng băng sơn tiên sinh, không nhúc nhích.

Băng sơn tiên sinh thấy vậy liền nhìn chăm chú người đang nằm ở trong \*\*\*g ngực mình, hần phát hiện lông mi của dụ thụ tiên sinh hơi hơi rung động, đôi môi cũng khẽ nhếch lên.

Có lẽ là do bị cồn trong cơ thể tác động, hoặc cũng có thể là vì cơ thể trần truồng mang lại cảm giác dụ hoặc, băng sơn tiên sinh kìm lòng không đậu mà cúi xuống ngậm lấy hai cánh môi ướt át kiều diễm kia. Hần cảm thấy tựa như có một đôi tay đang dẫn dắt mình, kéo khoảng cách hai người gần lại, một sức mạnh không thể kháng cự nổi.

Đương nhiên là hần cũng không hề muốn kháng cự.

Mãi cho đến khi đôi môi kia bị mình mút đến mức sưng đỏ mới lưu luyến rời ra, nhìn đôi môi bị nước bọt của chính mình làm cho nhiễm một lớp nước sáng bóng trong suốt, tâm tư băng sơn tiên sinh rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa.

Trái tim đang đập bang bang ở trong \*\*\*g ngực nhanh chóng nhảy lên nhảy xuống, tựa như muốn phản nghịch mà nhảy cả ra ngoài.

Đây chẳng lẽ là tâm trạng khi thích một người hay sao?

## 7. Chương 7: Ông Thức Thứ Sáu – [xe Công Chặt Chội + Cặp Mông Kiều Diễm = Tàu Điện Sắc Lang]

Ngày hôm sau tỉnh lại, dụ thụ tiên sinh cực kì ảo não! Cậu đã nắm chắc phương pháp rồi thế mà lại vẫn thất bại.

Liếc mắt nhìn trong sổ của mình chỉ còn lại một kế hoạch cuối cùng, trái tim dụ thụ tiên sinh bỗng dao động.

Cậu thậm chí còn suy nghĩ phải chăng băng sơn tiên sinh bị bệnh liệt dương...

Cảm xúc lo lắng hòa cùng sợ hãi, nội tâm trở nên bất an không yên.

Cậu từ lúc bắt đầu vốn rất tin tưởng, ý chí chiến đấu luôn ngập tràn, nhưng lần lượt đối với những phương pháp dụ hoặc của mình, băng sơn tiên sinh tựa như một chút hứng thú với mình cũng không có.

Thời điểm máu chốt luôn lạnh lùng như băng, đốt thế nào cũng không nóng lên được.

Đây chính là kế hoạch cuối cùng, đồng nghĩa với cơ hội cuối cùng của cậu.

Vạn nhất cũng không hiệu quả như cũ thì làm sao bây giờ, hướng chi phương án này vốn cũng không hoàn toàn dựa vào mấy bài viết...

Nội tâm kịch liệt giãy dụa một hồi, dụ thụ tiên sinh vẫn là quyết đoán!

Bởi vì không còn nhiều thời gian, phòng cũ của cậu vài ngày nữa sẽ sửa xong, cậu không thể tiếp tục ở lại đây được, mà lần này đi, cậu sẽ không có biện pháp tiếp cận băng sơn tiên sinh nữa, tại sao băng sơn tiên sinh cứ mãi chấp nhất không để bị kế hoạch của cậu ảnh hưởng.

Dụ thụ tiên sinh không hiểu, cậu thấy lòng mình nhói lên, không nổi.

Buổi tối thừa lúc băng sơn tiên sinh đang ngủ, dụ thụ tiên sinh rón ra rón rén đi vào phòng băng sơn tiên sinh, lấy chiếc chìa khóa xe đang để ở trên tủ đầu giường đem giấu vào trong ngăn tủ. Trong bóng đêm dụ thụ tiên sinh nhìn không được mà đi đến bên cạnh băng sơn tiên sinh đang ngủ say, muốn đưa tay chạm vào khuôn mặt tuấn tú, nhưng lúc đầu ngón tay chỉ còn cách khuôn mặt đó hai mm, dụ thụ tiên sinh lại rút tay về.

Thật ra, lá gan của dụ thụ tiên sinh rất nhỏ, tâm hồn cũng còn rất ngây thơ.

Chỉ mới nghe từ mũi của băng sơn tiên sinh phát ra tiếng hít thở đều đều nho nhỏ, dụ thụ tiên sinh cũng đã cảm thấy mặt mình nóng nóng.

Sáng ngày hôm sau, băng sơn tiên sinh vốn luôn bình tĩnh tự nhiên lại đang vội vã ở trong phòng mình tìm kiếm thứ gì đó.

“Làm sao vậy...”

“Cái chìa khóa, tìm không thấy.”

“Có thể là không cẩn thận để quên ở đâu đó, nếu không đi ngay coi chừng muộn giờ làm.”

“Nhưng rõ ràng ngày hôm qua đã để ở nơi này...” Băng sơn tiên sinh chỉ chỉ vào cái tủ đầu giường.

“Có khả năng là anh nhớ lầm...” Dụ thụ tiên sinh khấn trương nở nụ cười cứng ngắc, “Nếu không hôm nay chúng ta cùng nhau đi xe công cộng đi, chuyển xe tôi hay ngồi vừa hay có đi ngang qua công ty anh.”

Băng sơn tiên sinh bất đắc dĩ chỉ có thể cùng dụ thụ tiên sinh dùng xe công cộng, đương nhiên hẳn không hề hay biết hết thảy đều là trò quỷ của dụ thụ tiên sinh.

Lượng người đi làm bằng xe công quả là không hề nhỏ, tuy rằng số người xuống ở mỗi trạm là không ít, nhưng số người đi lên cũng nhiều như vậy mà nhồi vào. Dụ thụ tiên sinh rất kinh nghiệm chui vào nơi tương đối có thể đứng được rồi dừng lại, lúc quay đầu phát hiện ra băng sơn tiên sinh đáng thương đang tựa như quả bóng cao su mà bị đẩy qua đẩy lại, đôi mày sắc bén đã nhíu lại như những ngọn núi nhỏ.

“Đến bên này.” Dụ thụ tiên sinh đứng cách đó không xa hướng băng sơn tiên sinh vẫy gọi, băng sơn tiên sinh nghe thấy thanh âm liền ngẩng đầu tìm kiếm, nhìn thấy một bàn tay trắng nõn đang hướng về phía mình, trong lòng mừng thầm, tựa như bắt được một nhánh cây cứu mạng, cầm thật chặt bàn tay kia, đằng sau lưng ngay lập tức bị một nhóm người ủa lên đẩy về phía dụ thụ tiên sinh.

“Không có cách nào khác, xe công chính là như vậy, anh cố gắng chịu một lần.” Dụ thụ tiên sinh thở hổn hển nói.

“Tôi có thể đưa cậu đến trường đại học bằng xe của tôi.”

“Ồi chào?!” Dụ thụ tiên sinh kinh ngạc.

“Cậu sẽ không phải ngồi xe công, mệt...”

Nhất thời, dụ thụ tiên sinh cảm thấy trong lòng giống như đang có một dòng nước ấm áp tựa như dòng suối nhỏ nhẹ nhàng chảy qua, tiến vào trong tim cậu, làm cho cậu vô cùng cảm động pha đôi chút hưởng thụ.

“Thật sự có thể sao...”

“Ừ.”

Đúng vào lúc dụ thụ tiên sinh đang đắm chìm trong bầu không khí màu hồng hạnh phúc, xe bỗng dừng phanh lại đột ngột làm cho mọi người nghiêng ngả.

Toàn bộ những người trong xe bởi vì chịu quán tính mà đứng không vững, không gian vốn đã nhỏ hẹp lại càng bị ép đến ngạt thở, hai người không thể không di chuyển để tìm được một không gian có thể đứng thẳng người.

Dụ thụ tiên sinh đến lúc này mới nhớ ra kế hoạch của mình, cậu là muốn dụ hoặc à!

Cố gắng đem cái mông tới gần hạ thể của băng sơn tiên sinh, sau đó dựa vào sự xóc nảy của toa xe mà cọ xát qua lại, lúc này đám người ở hai bên ngược lại biến thành đồng lõa, chung quanh xô đẩy lại càng làm cho biên độ cọ xát tăng lên, dụ thụ tiên sinh không ngừng vận vẹo rốt cuộc làm cho tiểu huynh đệ của băng sơn tiên sinh không nhịn nổi mà lặng lẽ nâng đầu.

Cảm giác người ở phía sau mình có biến hóa, dụ thụ tiên sinh vui mừng quá đổi.

Anh ta có phản ứng! Anh ta không phải bị bệnh liệt dương!

Nơi cứng rắn của băng sơn tiên sinh cách qua lớp quần đặt ngay tại giữa mông của cậu, thật giống như sắp sửa rút ra rồi lại xỏ xuyên vào thân thể.

Cậu tựa như có thể tưởng tượng được nơi đó có bao nhiêu nóng cháy, thô to.

Băng sơn tiên sinh bởi vì phía dưới bị ma sát mà từ từ dựng lên, cảm thấy vô cùng xấu hổ và bất lực. Ngồi trên xe công mà còn bị cương lên, này là cái bộ dạng gì đây? Thật quá cảm thú đi.

Nhưng chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách hẳn được, ai bảo người đang đứng trong lòng hắn đem mông đặt ngay tại nơi hùng vĩ của hắn như vậy.

Băng sơn tiên sinh không dám đưa mắt nhìn dụ thụ tiên sinh, hắn không biết nếu nhìn cậu hắn sẽ có ý đồ gì với cậu nữa.

Hắn đã trở nên biến thái sao...

Ai...

Vì thế khi xe còn chưa đi đến nơi, băng sơn tiên sinh đã nói dối có công văn gì đó cần giải quyết ở gần đây rồi lập tức xuống xe. Đi vội vàng tới mức hắn thậm chí còn chưa kịp nói câu chào tạm biệt với dụ thụ tiên sinh.

Dụ thụ tiên sinh lần này hoàn toàn thương tâm, cõi lòng tựa như thủy tinh mà tan vỡ.

Vì sao băng sơn tiên sinh vội vã muốn chạy trốn khỏi mình như vậy? Là chán ghét mình sao? Hay động tác của mình quá rõ ràng làm cho băng sơn tiên sinh nhận ra là mình đang cố ý?

Dụ thụ tiên sinh lên lớp ngồi không nghe vào được một chữ, đầu óc toàn nghĩ về băng sơn tiên sinh.

Mà ở bên kia băng sơn tiên sinh đáng thương vừa đến văn phòng liền ngay lập tức khóa cửa, kéo rèm cửa sổ, quan sát khắp nơi. Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa rồi mới kéo khóa quần xuống, vừa nghĩ tới thân thể mê người của dụ thụ tiên sinh vừa tự an ủi tiểu đệ đệ đã cô đơn từ rất lâu của mình.

Băng sơn tiên sinh vốn là người không có cảm giác đối với dục vọng, thậm chí trước kia có người hay nói đùa rằng hắn bị bệnh lãnh cảm. Không nghĩ tới mình đã quá khinh địch, bị dụ thụ tiên sinh châm ngòi dục vọng, băng sơn tiên sinh bị lâm vào tình trạng chưa bao giờ gặp phải, mơ màng xen lẫn sầu lo.

## 8. Chương 8: Kết Thúc

Dụ thụ tiên sinh giờ đây đang bị tâm tình uể oải bao trùm, băng sơn tiên sinh dần dần tựa như vô tình mà tránh mặt cậu, không muốn cùng cậu có những tiếp xúc đặc biệt. Cậu nghĩ rằng mình nên đổi tên thành bị kịch tiên sinh, không những kế hoạch dụ hoặc chưa được thực hiện mà giờ cậu còn bị biến thành mục tiêu chán ghét.

Cậu cảm thấy mình là một dụ thụ đáng mất mặt, thật lòng muốn xin lỗi lý thuyết vạn năm của dụ thụ, cậu như vậy có thể nào được gọi là dụ thụ, cậu đã phụ hai chữ dụ thụ rồi!

Quá trầm trọng!

Có lẽ ngày mai cậu nên rời khỏi nhà băng sơn tiên sinh, cậu không còn lý do gì để tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Vừa nghĩ tới tim liền thắt lại.

Cậu rốt cuộc không còn cơ hội để thân cận với băng sơn tiên sinh nữa, càng đừng nói tới chuyện dụ dỗ.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Đối mặt với một khối băng như vậy, chỉ có nước cởi hết quần áo nằm lên giường rồi trực tiếp nói hắn tới ôm mình.

Dụ thụ tiên sinh thở dài, tế bào não của băng sơn tiên sinh có lẽ đã chết sạch cả rồi, làm sao mà còn có thể đem kế hoạch dụ hoặc áp lên người hắn được nữa chứ.

Cậu vô lực nằm ở trên giường, ngẩn người nhìn trần nhà màu lam nhạt, rồi bỗng dưng đột ngột đứng dậy, đôi chân nhỏ thoăn thoắt đi đến phòng ngủ của băng sơn tiên sinh.

Băng sơn tiên sinh buổi chiều mới trở về, nếu đã không có cách nào để được ngủ cùng hắn thì nằm ngủ ở trên giường của hắn một chút cũng tốt...

Dụ thụ tiên sinh khổ sở bỏ nhào lên giường băng sơn tiên sinh, chăn gối bị đánh tung ra, phủ lên mặt một mùi hương quen thuộc dễ chịu.

Đây là mùi hương của băng sơn tiên sinh... Dụ thụ tiên sinh si ngốc tưởng tượng, một bàn tay không tự giác mà hướng về phía quần lót, giống như có người đang thổi thúc cậu làm như vậy.

Ngón tay chạm vào ngay lập tức làm cậu nóng lên, bởi vì đã lâu không phát tiết cho nên cậu trở nên cực kỳ mẫn cảm, chỉ mới nhẹ nhàng ma sát lên xuống một chút liền thấy khoái cảm dâng lên.

Nằm trên giường của băng sơn tiên sinh, ôm lấy chân của hắn, được hơi thở của hắn bao trùm, hai mắt dụ thụ tiên sinh dần trở nên mơ hồ, tay không thể khống chế mà di chuyển mạnh thêm chút nữa, tưởng tượng đó chính là tay của băng sơn tiên sinh đang nắm lấy mình. Ngón tay thon dài của băng sơn tiên sinh đang chơi đùa bộ vị yếu ớt nhất trên thân thể mình, từ từ nâng cao tần suất...

Bộ vị trong tay đã trường đến phát đau, nóng hổi, khó chịu mà run rẩy, dụ thụ tiên sinh không kiềm chế nổi mà phát ra tiếng rên rỉ, đầu óc rã rời, hoàn toàn đắm chìm trong không gian tưởng tượng mê hoặc mà chân thật.

“Ân... Nhanh một chút... Nhanh nữa lên... Em muốn anh, rất muốn anh a... Ân... Ha...”

Ngay vào lúc dụ thụ tiên sinh quát to tên băng sơn tiên sinh rồi bắn ra, cậu mơ hồ thoáng nhìn thấy cửa phòng ngủ bị đẩy ra...

Trên thế giới này có rất nhiều sự việc được gọi là “hố nặng”, thượng đế dường như chỉ là một tiểu quỷ thích đùa dai, chuyện bạn càng không muốn xảy ra thì ông ta lại càng muốn xem, ví dụ như bạn đang ghen gần chết muốn chạy đi giải quyết nhu cầu sinh lý thì rốt cuộc tìm được một nhà vệ sinh công cộng ở gần đó, bạn vô cùng mừng rỡ nhưng chưa kịp vọt vào lại phát hiện toàn bộ các phòng đều đã có người ở bên trong. Hoặc ví dụ như bạn đang đứng diễn thuyết ở trên sân khấu, đột nhiên đau bụng không chịu nổi, cục hoa nhẹn không được mà căng thẳng, muốn thần không biết quỷ không hay mà tống luồng khí kia ra ngoài, ai dè lại tạo ra tiếng pháo nổ hoành tráng. Hoặc giả như bạn đang nằm ở trên giường của người mà mình thầm mến, ôm chân của người ta, cọ cọ ra trải giường, ngay vào lúc bạn hô to tên của người ta rồi bắn ra lại phát hiện người ta đang đứng ở cửa, nhìn chằm chằm dòng nước ấm màu trắng ngà của bạn bắn lên không trung tạo ra một vòng cung duyên dáng rồi đáp ngay tại ra giường.

Dụ thụ tiên sinh chính là loại người bị kịch thứ ba, cậu nhìn thấy băng sơn tiên sinh đang đứng ở cửa phòng, trong mắt là sự kinh ngạc hòa lẫn một thứ cảm xúc không rõ ràng.

Đây là tình huống bị kịch pha trộn cảm giác giữa chuyện đứng ngay tại toilet mà không thể đi tiểu và đau bụng muốn xì hơi, hơn nữa còn bị tâm tình xấu hổ trào dâng ào ạt trong lòng, dụ thụ tiên sinh tỉnh mộng, cậu cảm thấy bất lực tựa như đứa con bị cha mẹ vất bỏ.

Thật sự muốn khóc.

Vì thế mà dụ thụ tiên sinh thật sự khóc, cậu khóc thút thít giải thích: “Thật xin lỗi... Em... Em... Em không phải biến thái... Em... Em chính là... Thích anh... Anh... Không cần... Đừng chán ghét em...”

Từng giọt từng giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống làm ướt một mảng chăn, vương nơi khóe môi.

Hương vị mặn chát.

Lần này không phải diễn, băng sơn tiên sinh sẽ không bao giờ để ý tới mình nữa, có lẽ không thể đợi tới ngày mai, ngay bây giờ mình sẽ ngay lập tức bị đuổi đi.

Dụ thụ tiên sinh cứ như vậy mà gào khóc, cậu đột nhiên hiểu được, thì ra chính mình kỳ thật đã thích băng sơn tiên sinh, thì ra buông bỏ một tình yêu lại đau khổ đến như vậy.

Vì sao thần Cupid lại đem mũi tên bắn vào tim mình chứ? Tại sao không phải là trái tim của một ai khác?

Băng sơn tiên sinh đứng ở cửa chịu không ít kinh ngạc, hắn hôm nay xong việc sớm, tan tầm về nhà thấy không có ai trong phòng khách, lại nghe thấy từ phòng ngủ của mình có âm thanh vọng lại, lúc mở cửa ra nhìn không nghĩ tới lại thấy thiếu niên kia đang hô to tên mình mà bắn tinh ra.

Băng sơn tiên sinh không biết vì sao dụ thụ tiên sinh lại khóc đến thương tâm như vậy, bất quá cuối cùng hắn hiểu ra một chuyện: Thì ra dụ thụ tiên sinh thích hắn.

Nếu đã như vậy mà còn nhẫn nại được, băng sơn tiên sinh không nên gọi là băng sơn tiên sinh mà phải đổi tên thành liệt dương tiên sinh.

Hắn liền bước tới, đầu ngón tay quệt đi giọt nước mắt đang rơi trên khóe mắt của thiếu niên, ngốc nghếch an ủi: “Đừng khóc... Đừng có khóc...”

“Em... Em thích anh... Em không phải biến thái...”

Thiếu niên khóc thút thít không ngừng lặp lại những lời này, làm cho băng sơn tiên sinh có chút bất đắc dĩ.

Băng sơn tiên sinh vốn không phải là người giỏi ăn nói, lúc này chỉ có thể áp dụng hành động, dùng phương pháp đơn giản và hữu hiệu nhất để biểu đạt suy nghĩ của mình.

Hắn một hơi ngậm lấy đôi môi đỏ tươi của thiếu niên, làm cho cậu không thể tiếp tục nói chuyện nữa.

Trong chốc lát, hai gò má của thiếu niên đỏ bừng lên, thoát nhìn vô cùng mê người.

Băng sơn tiên sinh kéo quần mình xuống, tiểu đệ đệ ở bên trong đã sớm không kiềm chế nổi mà nhảy ra ngoài, hắn hơi bối rối, lung tung ma sát đùi trong non mịn của dụ thụ tiên sinh, làm cho làn da bên trong ngay lập tức biến thành màu phấn hồng.

Dụ thụ tiên sinh bị hù nhảy dựng, cậu không thể hiểu nổi đang xảy ra chuyện gì, chỉ biết băng sơn tiên sinh đột nhiên tựa như uống nhầm thuốc kích thích nhưng không biết cách phát tiết.

“Anh... Anh chậm đã...” Dụ thụ tiên sinh lắp bắp dứt quãng nói: “Em... Trong phòng em... Có... Dầu bôi trơn... Em... Em đi lấy...”

Nửa phút sau, dụ thụ tiên sinh ôm mộng trần trở lại, mang theo bình dầu bôi trơn nhét vào trong tay băng sơn tiên sinh.

Ai ngờ lúc này băng sơn tiên sinh giống như bị quỷ nhập, kéo caravat xuống trói hai tay của dụ thụ tiên sinh lại ở đằng sau lưng.

“Anh...”

Cậu còn chưa dứt lời, một ngón tay đã vội vàng cắm vào trong hoa cúc nhỏ của cậu, hại những lời vừa muốn nói ra đã ngay lập tức đem nuốt trở vào, tập trung tinh lực thả lỏng bộ vị đang bị khai thác bên dưới.

Một ngón, hai ngón, ba ngón...

Vào lúc khuếch trương bên dưới đã đủ để chính mình đi vào, băng sơn tiên sinh động thân một cái ngay lập tức đưa bộ phận đã sớm cứng rắn đến phát đau vào bên trong.

Bị vách tường ấm áp bao vây lấy, băng sơn tiên sinh suýt chút nữa đã tiết ra.

Thật sự dọa người!

Tựa như đang trừng phạt cái mộng giao hoạt, lực trườn sát bộ vị non nớt kia mỗi lúc một tăng lên, làm cho người nằm bên dưới chỉ biết liên tục khóc nức nở.

Dụ thụ tiên sinh cảm thấy cây gậy vừa to lại vừa cứng kia sắp đâm xuyên qua cơ thể mình mất rồi.

Hiện tại căn vật cứng rắn kia đang thật sự ở bên trong cơ thể mình, không phải là ảo tưởng, không phải là \*\*\* niệm, từ bên trong phát ra độ ấm đến cực nóng, thật sự muốn đem chính mình hòa tan ra.

Dụ thụ tiên sinh nghĩ như vậy, khoái cảm càng mãnh liệt tăng lên chạy dọc toàn thân, tiểu đệ vừa mới phát tiết lúc này lại có dấu hiệu muốn bắn ra.

Lúc này băng sơn tiên sinh thế nhưng lại lấy ngón tay chặn lỗ nhỏ ở phía trước của cậu!

“Để em... Bắn... Ân... A...”

“Cùng nhau, chờ anh.”

Dục vọng muốn bắn tinh mãnh liệt lại bị một ngón tay ngăn chặn, dụ thụ tiên sinh bị tra tấn đến sắp hỏng mắt rồi, trong mắt ứa ra một tầng nước mắt mỏng manh, cậu chỉ còn biết tăng tốc độ co giãn cúc hoa, làm cho nhục bồng trong cơ thể nhanh chóng đạt đến khoái cảm mạnh nhất.

Rốt cuộc băng sơn tiên sinh cũng buông lỏng ngón tay, trong nháy mắt, hai người cùng bắn ra ngoài.

Băng sơn tiên sinh bị cấm dục đã lâu lại đem người dưới thân lẫn lộn thêm nhiều lần...

Về sau, dụ thụ tiên sinh trả lại phòng thuê, mãn nguyện ở cùng băng sơn tiên sinh, cùng nhau hưởng thụ đời sống sinh hoạt hạnh phúc.

oOo Toàn văn hoàn oOo

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-dao-cong-thuc>*